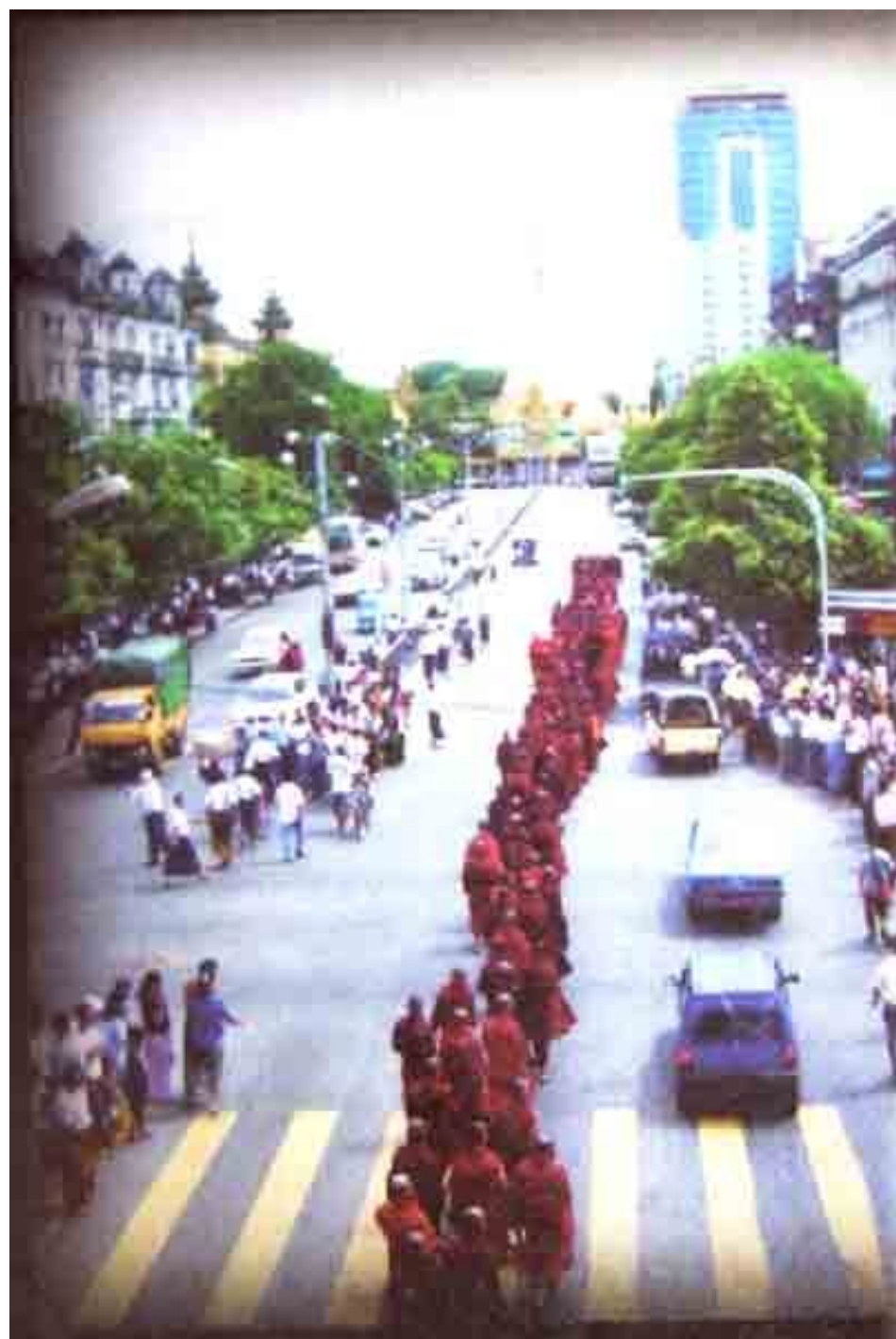

ဇာဂနာအဖမ်းခံရခြင်း

၁၇ စက်တင်ဘာ ၂၀၀၇ က စလိုက်သော သံဃာထု တိုက်ပွဲကား တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ကောင်းလာပြီး ၂၄ စက်တင်ဘာ ၂၀၀၇ မှာ တော့ ကြောခမန်းလီလီ ထုနှင့် ထည်နှင့် ဖြစ်လာတော့သည်။ ပြည်သူမပါဘူး ပြည်သူမပါဘူး ဟု ပြောပြောနေကြ သူများ ကိုယ့်စကားကိုယ် ဝါးလိုသာ စားလိုက်ကြပေတော့ဟု ငေါလိုက်ချင်၏ ။ ရန်ကုန်မြို့ အနှံ့ သိန်းချီပြီး လမ်းမပေါ် ထွက်လာသူတွေကား ဂြိုဟ်သားတွေများ လား၊ ကလုံးတွေပဲလား၊ ဘယ်သူက ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်ခိုင်းလိုက်တာပါလိမ့်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကများ အမိန့်ပေးလိုက်လေသလား။ ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူးလို့ ဒေါ်မြလေးလိုသာ အော်လိုက်ချင်၏ ။

မည်သို့ဆိုစေ ပြည်သူ့ရင်ထဲက အသံနှင့်ဟန်ကို အတိုင်းသားမြင်လိုက်ရတဲ့အခါ ကြက်သီးများ တောင် တဖျန်းဖျန်းထမိပါရဲ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်အစီအစဉ်အတိုင်း ရွှေတိဂုံ ဘုရား အရှေ့ဘက်မုခ်က ကြေးသွန်းဘုရားကြီးမှာ စခန်းချလိုက်တော့သည်။ ဦးဝင်းနိုင် (အမျိုး သား ရေး) က ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလာ၏။ သံဃာတော်များ ကို ဆွမ်းကပ်မည်၊ အနုပညာရှင်တွေ ပါဝင်လာအောင် စည်းရုံးပေးဖို့ ပြောလာသည်။ သည်တော့ နီးစပ်ရာတွေ လိုက်အကြောင်းကြားရတော့၏။ ကိုကျော်သူ၊ ကိုအောင်ဝေး၊ ကိုဇော်သက်ထွေး၊ ကိုဇင်ဝိုင်း၊ ကိုလွင်မိုး၊ တင်မိုးလွင်၊ ဆရာဖေမြင့်ကိုးအော်ပီကျယ်၊ အမသန်းမြင့်အောင်။ သူတို့ကမှတစ်ဆင့် တစ်ယောက်စကားတစ်ယောက်နားနှင့် ကြေးသွန်းဘုရားမှာ ဆွမ်းလာကပ်ဖို့ပြောရ၏။

ကျွန်တော်တို့ မူလအစီအစဉ်က ကြေးသွန်းဘုရား သံဃာတော်များ ကို ဆွမ်းကပ်ပြီး လူစုရန်ဖြစ်သည်။ (၁၂) နာရီဝန်းကျင်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားကိုတက်မည်။ ထိုမှ မြောက်ဘက်မုခ်အတိုင်းဆင်းပြီး ကမ္ဘာအေးဘုရား၊ ပြီးတော့ ဆူးလေဘုရားမှာ လမ်းကြောင်းဆုံးမည်ဖြစ်သည်။ သည်တော့ ချီတက်ရာလမ်းကြောင်း တလျှောက်မှာ ရေသန့်၊ သီးစုံဓာတ်ဆား၊ Vicks ချောင်းဆိုးပျောက်ငဲ့ဆေးပြားတွေ ဆက်ကပ်ကြဖို့ တာဝန်တွေခွဲဝေပေးရမည်။

၁၉၈၈ တုန်းက သပိတ်မှောက်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံက တော်တော် အသုံးဝင်သည်။ တစ်နေရာမှ လစ်ဟာမှု မရှိအောင် စီစဉ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကား (၅) စီး၊ လက်ကိုင်စပီကာ (၅) လုံး၊ ဆရာဝန် (၁၀) ဦး၊ ဆေးကျောင်းသူ ဆေးကျောင်းသား (၂၅) ဦး တို့ကိုပါ သပိတ်တပ်နှင့် အတူပါအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ရ၏။ အရေးကြီးဆုံးစီစဉ်ပေးရသည်ကတော့ ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့ပင်။ ကျွန်တော် ထောင်ထဲ ရောက်စဉ်ကာလက ခင်မင်ခဲ့ရသော ဗိုလ်တိုက် (တိုက်စိုး) ကို အကူအညီတောင်းပြီး သပိတ်တပ်ဦး၏ လုံခြုံရေးအတွက် တာဝန်ပေးရ၏။ စွမ်းအားရှင်တွေ၏ ရန်ကလည်းမသေး။ ပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်းတွေနားကပ်လာလျှင် အပြတ်သာဆက်ပစ်ဖို့ အာဏာကုန်လွှဲလိုက်ရ၏။

ဗိုလ်တိုက်ကလည်း အားကိုးရ၏ ။ သူလိုလက်ယဉ်နေသော ရိုက်ရဲနက်ရဲသူ (၂၅) ဦးတိတိ
ခေါ်ပေးသည်။ မြေနီကုန်းထိပ်က အက်စ်ကောတို့ အငှားကားဆရာတွေကလည်း
အားဖြည့်ပေး၏ ။ သို့ဖြင့် အသိုင်းအဝိုင်းတောင့်တင်းသော သပိတ်တပ်ကြီး
ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

မီဒီယာဆရာများ ကိုလည်း နေရာပေးရပြန်သည်။ သူတို့က
တော်တော်ကြောက်ကြာ သည်။ အနားမကပ်ရဲ။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် အမကြီး
ဒေါ်အေးအေးဝင်းဆီကသာ မပြတ်တမ်းသတင်းယူသည်။ ဓါတ်ပုံ ရိုက်သည်။ နိုင်ငံခြား
အသံလွှင့်ဌာနတွေကတော့ တောက်လျှောက်ဖုန်းခေါ်ပြီး သတင်းယူသည်။ ပြည်တွင်း
သတင်းသမားတွေတော့ မတွေ့ရ။ ခဏီ တွေကိုတော့ ခြေချင်းလိမ်အောင် တွေ့နေရ၏ ။

ကြေးသွန်းဘုရားကြီးမှာ ဆွမ်းစပြီးကပ်တော့ ဘုန်းဘုန်းတွေက
ဓါတ်ပုံဆရာတွေကိုထွက်ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်က ဒါကိုလက်မခံ။ ဒါသည် သမိုင်းဖြစ်၏ ။
၁၉၈၈ ဘုန်းက ကျွန်တော်တို့မှာ မှတ်တမ်းများများ အထောက်အထားမရခဲ့။ ဒီပဲယင်း
ဆိုလျှင်လည်း မှတ်တမ်းမရှိ။ ခုတော့ မှတ်တမ်းတင်ဖို့ အကောင်းဆုံးအခြေအနေပင်။
ဓါတ်ပုံဆိုလည်းလွယ် မီဒီယိုဆိုလည်း လွယ်။ အင်တာနက်လည်းပေါ်နေပြီ။ စာဝတ္ထု တွေလည်း
ခုနဲ့ဒေး။ ပထမတော့ ဘုန်းဘုန်းတွေ အင်တင်တင်။ နောက်တော့ဦးဆောင် ဆရာတော် (၁၁)
ပါးပုံကိုပါ အရိုက်ခံလာရကြတော့၏ ။ မှတ်မှတ်ရရ ရွှေဝါရောင်တော်လှန်ရေး၏ ဦးဆောင်
ဆရာတော် (၁၁) ပါးကို ဓါတ်ပုံ မှတ်တမ်းတင်နိုင်သူ တစ်ဦးထဲသာရှိပေသည်။
ကိုစည်သူအောင်မြင့်။

ရွှေဝါရောင် သံဃာတော်တွေ ချီတက်ရာ လမ်းကြောင်းတလျှောက် ပြည်သူများ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျူးနိုင်အောင် အလှူဆက်ကပ်နိုင်အောင် ကိုအောင်ဝေးနှင့် ကိုတင်သစ် တို့အဖွဲ့ကထိထိရောက်ရောက် စီစဉ်ပေးနိုင်ခဲ့၏ ။ ကိုအောင်လတ်တို့ နန်းစောတို့အဖွဲ့ ကလည်း ထောင့်စေ့ အောင် ဝိုင်းကူပေးခဲ့ကြပါသည်။ နေ့လည် (၂) နာရီခွဲလောက်မှာ တော့ တော်တော်လေး အရှိန်ရလာသလို အဆင်ပြေပြီဆိုတော့မှ နိုင်ငံခြားက မိတ်ဆွေတွေဆီ ဓါတ်ပုံတွေ ဗီဒီယိုဖိုင်တွေ ပို့ဖို့ စီစဉ်ရတော့၏ ။ ထိုစဉ်က အမေရိကန် နိုင်ငံရောက် မိုးမခ (ကိုမောင်ရစ်)၊ စင်ကာပူက (ဘိုဘိုဝင်း)၊ ၈၂၅ က မသီတာ၊ ကိုမိုးအေး၊ မဲဆောက်က မအေးမာ (VOA) တို့ဆီ တောက်လျှောက် ပေးပို့နိုင်ခဲ့သလို သူတို့အကူအညီလည်း များစွာ ရခဲ့၏ ။

သည့်နောက်တော့ အဓိပတိမှာ ကိုစောဝေ၊ ကိုဇော်သက်ထွေးတို့နှင့်
ခေါင်းချင်းဆိုင်ရပြန်တော့သည်။ မနက်ဖြန် ဘာတွေဆက်လုပ်ကြမလဲ။
သပိတ်စခန်းဖွင့်မလား၊ ဖွင့်လျှင် ဘယ်နေရာတွေ ကောင်းမလဲ။ ဗားဂရာ ကျောင်းတိုက်က
ပိုအဆင်ပြေမည်။ နေ့တိုင်း လမ်းလျှောက်လျှင် ဘုန်းဘုန်းတွေလည်း ပန်းလာမည်။
နိုင်ငံကျော်ဆရာတော်တွေ ပါလာဖို့ အသံထွက်ပေးဖို့ စည်းရုံးကြမည်။ ထိုသို့သော
ဆုံးဖြတ်ချက်များ ဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညနေ(၅) နာရီ၊ ရောက်ရောက်ချင်း ကိုအောင်ဝေး
ဆူးလေ ဘုရားမှာ ဟောပြော ဟုသိလိုက်ရ၏ ။ အတန်တန်မှာ ထားရက်နဲ့ လုပ်ပြန်ပဟ လို့သာ
ရေရွတ်နိုင်တော့သည်။ သည်အချိန် ဘုန်းဘုန်းတွေကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ပြီး လူတွေ
လူလုံးမပြုကြဖို့ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူထားပြီးသားပင်။ မကြာပါချေ။ ဒေါ်လိမ္မော်
စားသောက်ဆိုင်မှာ ကိုအောင်ဝေးနှင့် ကိုကျော်သူရောက်နေပြီဟု ဖုန်းဝင်လာတော့၏ ။ သူတို့
ဝပ်ကျင်းတစ်ခု လိုချင်သည်တဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုစောဝေကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့သည်။
သို့ဖြင့် သင်္ကန်းကျွန်း အောင်ရတနာ ဆေးရုံမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အခြေကျပြီဆိုတော့မှ (၂၇)
စက်တင်ဘာလမှာ သပိတ်စခန်းဖွင့်ဖို့အရေး ဆုံးဖြတ်နိုင်တော့၏ ။ ကျွန်တော်တို့ ခူးရော
နဖူးရော တိုက်ပြီးသွားချိန်မှာ တော့ ညကကိုးနာရီ၊ လော်စပီကာက
လိုက်အော်နေတာကတော့ ညမထွက်ရ အမိန့်တဲ့။ ဒီတော့လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပေါ့။

တကယ်တော့ လူက တော်တော်ဖြိုင်းနေပါပြီ။ ရေချိုး လိုက်တော့ ပိုလို့တောင်
ငိုက်လာသေး။ သို့သော် အိပ်လိုက်မဖြစ်။ ဓါတ်ပုံတွေ ဗီဒီယိုဖိုင်တွေ ပိုရပေဦးမည်။ ကွန်ပြူ
တာရှေ့က ထတော့(၁၂) နာရီ ထိုးလေပြီ။ အိပ်လိုက်မရသေး။ သည်တော့
ဆရာကြီးမာတင်စကော့ဆေးဆေး၏ ဝါဇ်ပတ်ကို အေးအေးဆေးဆေး
ထိုင်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်သာ ကြာမည်ထင်၊ ခေါင်းလောင်းသံ
တည့်ညံ့ပေးပြီး မောင်မင်းကြီးသားများ ကြွချီလာပါတော့၏ ။ ထုံးစံအတိုင်း
သန်းခေါင်စာရင်းစစ်မည်ပေါ့လေ။ သို့သော်လည်းတဲ့ အဲတဲ့ ဆိုသလိုပါပဲ မှတ်ပုံတင်ကဒ်
တောင် မျက်မွေးထော်လော်လို့မှ မကြည့်ပဲ ကျွန်တော်အခန်းတစ်ခန်းလုံး အကြို
အကြားပါမကျန် တရစပ် ရှာနေပါတော့သည်။ ကိုအောင်ဝေးလက်ရေးနှင့် ရေးထားသည့်

ပြည်သူ့သို့ ပန်ကြားချက် စာရွက် (မူကြမ်း) ၊ မင်းဇေယျာ ၏ လိပ်စာကဒ်၊ ပြုံးချို
မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက စုပြီး ရိုက်ထားသောခါတ်ပုံများ နှင့် ကျွန်တော့်
လက်ကိုင်ဖုန်းလေးတို့ကို သိမ်းဆည်းပြီး သကာလအစောင့် အကြပ် များ စွာ ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို
ကားပေါ်တင် ခေါ်လာပါတော့သည်။

ရန်ကုန် အင်းစိန်လမ်းမပေါ် ရောက်လာတော့ အော် ငါ့ကို
အင်းစိန်ထောင်ပို့တော့မှာ ပဲလို့ အတတ်သိလိုက် ရပါလေရော။ ကောင်းတာပ။ ပေါ်ပေါ်တို့
ကေကျတို့နဲ့ တွေ့ရအေးသေး။ သူတို့နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဘာတွေပြောရမယ်ဆိုတာ စကားလုံးတွေ
စီနေတုန်း ရှိသေး ဖြန်းဆို မော်တော်ကားကြီးက ဂဒန်းဂဒန်း နဲ့ ထိုးရပ် သွားပါလေရော။
ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိတော့ မောင်မင်းကြီးသားတွေခမျာ လက်နှိပ်ခါတ်မီးနဲ့ တောင်တထိုးထိုး
မြှောက်တထိုးထိုးပေါ့။ နေရာက စက်မှု တက္ကသိုလ်ရှေ့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
ခုနေဆင်းပြေး ကျောင်းဝင်းထဲပြေးဝင်၊ အဲ ပြီးရင်တော့ ကျွန်တော် ဇာဂနာပါခင်ဗျ
ကျွန်တော့်ကို သူတို့ဖမ်းလာပါတယ် လို့ အော်၊ ကျောင်းသားတွေ ပြေးထွက်လာ၊ ပွဲသိမ်းပဲ။
သို့သော်လည်းတဲ့ အဲတဲ့ ဆိုသလိုပါပဲ။ ကျောင်းတွေက ပိတ်ထားပြန်လေတော့ နေရာက
တယ်မကျချင်ဖူး။ တစ်ခါ မောင်မင်းကြီးသားများ က သေချာပေါက် လိုက်ဖမ်းမှာ အမှန်၊
ပြီးရင်တော့ ကိုယ့်ကိုမျှင်းဦးမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း
ကိုယ့်အသားနာ မှာ ဆို တော်တော် ကြောက်သလို သူ့အသားနာအောင်လည်း တစ်ခါမှ
မလုပ်ခဲ့စဖူး။ ထူးပါဘူးလေ ဆိုပြီး နေရာမှာ သာငုတ်တုတ် ထိုင်နေရပါလေရော။

သည့်လိုနဲ့ပဲ အင်းစိန်မြို့ ရဲ့ ကျက်သရေဆောင် အင်းစိန်ထောင်ကြီးရဲ့ တွဲ
ဘက်ထောင်ဝင်းထဲကို ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။ မောင်မင်းကြီးသားများ ကလည်း
သူတို့လက်ကလွတ်ပြတ်ဆိုပြီးများ သဘောထားလေသလားမသိ။တွဲ ဖက်ထောင်ရုံးထဲ
ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားကြပါလေရော။ကြိုဆိုမည့်သူ တစ်ယောက်မှ
မရှိသော်ငြားလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို သဘောထားပြီး ရုံးခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း ခြေဆန့် လက်ဆန့် ကားယားခွကာ အိပ်ချလိုက်ပါတော့သည်။
အိပ်လို့တယ်ကောင်းဝါး။

အောင်သပြေ နိမိတ်ကောင်း ယူမယ်လေ

အောင်သပြေ နိမိတ်ကောင်း ယူမယ်လေဆိုသော အဆိုတော် ကိုအံ့ကြီး၏

သီချင်းစာသားကို ကျွန်တော် မကြာခဏ ရွတ်မိနေ၏ ။ မရွတ်ခံနိုင်ရိုးလား။

ကျွန်တော်ရောက်နေသည့်နေရာကနာမည်ကျော် အောင်သပြေ စစ်ကြောရေး စခန်းပေါက်။

(၂၆) စက်တင်ဘာ မနက် (၇) နာရီလောက်မှ အင်းစိန်ထောင်

သီးသန့်ထောင်ကနေဟောသည့် အောင်သပြေ စခန်းထဲကို ကျွန်တော့်အား ခေါ်လာခဲ့သည်။

(၂၄) ပေ (၄၈) ပေ ကျယ်သော နှစ်ထပ်ဆောင်၏ အနောက်တောင် ထောင့်ဘက်စွန်း

အခန်းမှာ ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးပေါ် ကျွန်တော်စံမြန်းခွင့်ရခဲ့ပါတော့သည်။ စောင်မရှိ ခေါင်းအုံးမရှိ

ခြင်ထောင်ရှိ ဆိုသော (၁၀) ပေ (၁၂) ပေ အခန်းထဲမှာ သုံးညနှင့် လေးရက်တိုင်တိုင်

စစ်ဆေးမေးမြန်းခံရပါတော့သည်။ တပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးခေတ်ကလို

စစ်ဆေးမေးမြန်းပုံနှင့်တော့ လားလားမျှတူ။ တော်တော်ကို ခြားနားသွား၏ ။

စစ်ကြောတာနှင့်တောင် မတူပါချေ။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ဆွေမျိုး တွေ ခုမှ

ပြန်ဆုံရသလို တောရောက်တောင်ရောက် လျှောက်ပြောနေကြတာများ ၏ ။ ကျွန်တော့

စိတ်ထဲ ငါ့ကို ဖမ်းလာတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု တွေးမိသည်။

သို့လေသော်လည်း (၂၉) စက်တင်ဘာလ (၂၀၀၇) ညနေ (၆) နာရီလောက်မှာ

တော့ရဲအုပ်ကိုသက်နိုင်က ကိုဇာဂနာရေ ရွှေ့မယ် အဆင်သင့်သာပြင်ထားပေတော့တဲ့။

ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဟုတ်သလေ။ တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲ

လှောင်ပိတ်နေနေရတာ နဲ့စာရင်ထောင်ထဲမှာ ဘော်ဒါတွေနှင့် တော်ကီ လေးပွားရင်း

အချိန်ကုန်ရတာ ပိုသက်သာပေမပေါ့။ နောက်တစ်ချက် ရှိပါသေး၏ ။ ပေါ်ပေါ်တို့ ဂျင်မီ တို့နှင့်

တွေ့ရမှာ တော့ သေချာလွန်းနေပြီ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတာ တွေ ပြန်ပြီးဖောက်သည်ချရမည်။

ရှေ့ဆက်ဘာတွေလုပ်ကြမလဲ တိုင်ပင်မည်။ ဆွေးနွေးမည်။ အရေးကြီးတာကတော့

ဘောလုံးအသင်း တစ်သင်းလိုပဲ အရံအင်အားကောင်းအောင် ဖွဲ့စည်းဖို့ လိုပေမည်။ အရန်

အင်အားတွေ ဘယ်လို ဖွဲ့စည်းသင့်ကြောင်းတိုင်ပင်မည်။ စသဖြင့် စသဖြင့်တွေနှင့်

ခေါ်ဆောင်ရာ ကားနောက် စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ်နှင့်လိုက်လာခဲ့ရာ အင်းစိန်ထောင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရချိန် မှာ တော့ ရွှေ နိပ်ပဟ လိုထလိုများ တောင် ရေရွတ်လိုက်ချင်မိ၏ ။

အင်းစိန်ထောင်ဘူးခန်းထဲရောက်တော့ အားပါးပါးလိုတောင် အော်လိုက်ချင်သည်။ ပွဲဈေးခင်းအလား စည်ကားလို့နေ၏ ။ N၂၁ ကဦးလှပေ၊ ဦးမြင့်သိန်း၊ ဇေယျာဝတီ က ဦးကျင့်ရှန်ထန်၊ ဦးထောင်ခိုထန်၊ အမျိုး သားရေး ဦးဝင်းနိုင်၊ ကိုစိုးမြင့်ထိန်၊ ပဲခူးက သက်တော် (၇၆) နှစ်ရှိပြီဖြစ်သောဦးတေဇာဘာသ၊ ငွေကြာရံ က စာချဆရာတော် ဦးကုမာရ၊ (ဖြူဖြူသင်းတို့) H၂V ဝေဒနာသည်တွေ ကိုထောက်ပံ့ပေးနေသောအဖွဲ့မှ ကိုသန်းထိုက်အောင် (ခေါ်) ကြက်ဖကြီး၊ မဥမ္မာ၊ သာဓကတ N၂၁က ကိုသန်းဌေး၊ ကိုခင်ထွန်း၊ သင်္ကန်း၊ N၂၁ ကကိုအောင်ထွန်း၊ ခြောက်ထပ်ကြီး သိပ္ပံကျောင်း တိုက်မှ ကိုအောင်သန်းနှင့် ကမာရွတ် N၂၁ မှ မသုန္ဒာ တို့ကို ထိုင်လျက်တမျိုး ထလျက်တမျိုး တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြကြောင်းလည်း သိလိုက်ရ၏ ။ စောင့်ဆိုင်းရင်း ထောင်မှ ဧည့်ခံသော ဘီဥနှင့် မန်ကျည်းရည်ဟင်းများ တောင် လွေးလို့။ ကိုင်းလူစုံပြီ ထောင်ထဲ ကြွကြမယ် စည်တော်လို့ ဆိုတာနဲ့ ရှေ့နောက် တန်းစီပြီး ထောင်ဝင်းကြီးထဲသို့ ချီတက်လာခဲ့ ကြပါတော့သည်။

ထောင်ကြီးက မှောင့်ကြီးကျလို့။ ထောင်လယ်လမ်းတလျှောက်မှာ တော့ ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက် ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နှင့်ပေါ့။ အမှန်ကတော့ အိပ်ငိုက်လာတာ မဟုတ်ပါ။ လမ်းလျှောက်လာရင်း ခလုတ်တိုက်မိမှာ စိုးလို့ အုတ်ခဲကျိုး တွေ ငုံ့ငုံ့ကြည့်လာရ၏ ။ တကယ်လို့များ ခလုတ်တိုက်မိပြီးခြေထောက်ကွဲသွားမှတော့ ဘယ်သူကမှ ဆေးလာပေးမည် မဟုတ်ချေ။ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာက ကြည့်ကတည်းက ရာသီဥတု မသာယာမှန်း သိသာလွန်းသည်။ ကျွန်တော် တို့ကို မျက်နှာသာပေးမည့်ပုံ တစ်စက်ကလေးမှ မတွေ့ရ။ သည်လိုနှင့် အင်းစိန်ထောင် အလည်ကောင် တည့်တည့်က မိန်းဂျေးလ် (Mail Jail) လည်းရောက်ရော လူတန်းကြီး ရပ်လိုက်ပါလေရော။ ပြီးတော့မှ စာမတတ်သူတွေကို သင်္ချာလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပေးနေသလို တစ်ယောက်က လူအရေအတွက် လာတွက်လိုက်။ နောက်တစ်ယောက်က လာတွက်လိုက်။ သူတို့အချင်းချင်းပြန်ညှိလိုက်၊ အော်

ခက်တော့ခက်နေပါပကော။ လူလေး နှစ်ဆယ်လောက်ကို စာရင်းမကိုက် အောင်
ဘယ်လိုရေတွက်နေကြပါလိမ့်။ အမှန်ကတော့ မရေတတ်လို့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ကို
ဒဏ်ပေးနေခြင်းပင်။

နောက်ဆုံးကျမှ အုပ်စု (၃) စု ခွဲ လိုက်ပါတော့သည်။ အများ စုက
ငါးဆောင်တိုက်တန်း၊ ပဲခူးက ဆရာတော် ဦးတေဇာဘာသက ဆေးရုံဆောင်၊ NLD
ဦးလှဖေ၊ ဇဗဗဗ ဦးကျင်ရှင်ထန် နှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က တစ်အုပ်စုဖြစ်၏ ။ အစက
မပြောလား။ သေချာပါပြီ။ အထူးဝင်းဆီကို သွားရမှာ မလွဲ။ ဟိုထဲမှာ ဦးပေါ်ဦးကို ကေကျူ
တို့နှင့် တွေ့ရဦးမှာ လည်းမလွဲ။ မြေကြီးကို လက်နှင့် ရိုက်တာကမှ လွှဲပေးမည်။
ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို ထောင်မှူး
တစ်ယောက်ထောင်ကြပ်နှစ်ယောက် ဦးဆောင်လျက် မြောက်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး
ခေါ်လာပါလေရော။ အထူးဝန်း ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်က ပိုင်ပိုင်ကြီး
ခြေစုံရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဟိုက်လွှဲပဟ။ ကျော် သွားပါလေရောခင်ဗျာ။
ဆက်သယ်သွားတယ်ခင်ဗျ၊ မြောက်ဘက်တန်းတန်း ဆက်ခေါ်သွားပြန်တော့
(၃)ဆောင်လည်းမဟုတ်။ ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် မှန်းဆကာ
တွေးလို့မရတော့တယ်လို့သာ ဟစ်လိုက်ချင်တော့၏ ။

ရှေ့မှာ အလုပ်ကြီးတစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။ ထောင်မြေပုံကို အလွတ်ရနေသူပီပီ
ရှေ့မှာ တစ်ထောင်လုံးက အကျဉ်းကျနေသော ထောင်ကျအလုပ်သမားများ အင်္ကျီချုပ်ရာ၊
ဆပ်ပြာချက်ရာ၊ ယက်ကန်းယက်ရာ အလုပ်ကြီးဟုခေါ်ဆိုအပ်သော အလုပ်ရုံကြီး တစ်ခုသာ
ကျန်တော့လေသည်။ ဒါဆို ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ထားစရာ နေရာလပ်မကျန်အောင်
ကြပ်ညပ်နေလို့များ ဒီအလုပ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ကို သပ်သပ်စပါယ်ရှယ် ခွဲထားလေသလား။
တွေးလို့မှ မဆုံးသေးခင် မြန်းဆိုညာဘက်ကို ချိုး လို့ကွေ့လိုက်ရော ဝူးဝူး အူးအူး
အာဂုတ်ဂုတ် ဟူသော အသံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက် ထွက်လာတော့မှ ဟိုက် သွားပြီ
သေရော၊ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ဆယ်ကြိမ်ပြန် ဖနောင့်နှင့် သာပေါက်လိုက်ချင်တော့၏ ။

စစ်ခွေး၊ နာမည်ကျော် စစ်ခွေး။ ထောင်ထဲမှာ ရန်ဖြစ်သူတွေ၊ ယောက်ျားချင်း

ဟဟာပြုလို့ ပြစ်ဒဏ်ခံရသူတွေကို တိုက်ပိတ်လေ့ရှိသော နေရာ။ ထောင်တစ်ခုလုံးမှာ
အဆိုးဆုံးနေရာ။ မှန်းလာတာက အထူး၊ ခုတော့ တော်သလင်းမြို့ သည့်ခွေး ဝူဝူ တို့အလယ်
ကျွန်တော်တို့ တတွေမျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ရောက်ရပြန်ပြီပေါ့။ အာဝူး ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်။

စစ်ခွေးမှ အတွေးများ

စိတ်ကူးယဉ်သော အလုပ်ကလွဲလို့ ဘာမှလုပ်စရာမရှိသောနေရာ။

မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်ထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရုံမှတစ်ပါး ဘာမှလုပ်စရာမရှိ။ စကားပြောဖော်မရှိ။

မိခင်ဘာသာစကားတောင်မေ့သွားမှာ စိုးလို့ စမ်းစမ်းပြီး ပြောနေရသောနေရာ။

တစ်ယောက်တည်း စကားပြောတော့ အသံနည်းနည်းကျယ်သွားလျှင် စစ်ခွေးတွေက တရူးတရူး

တဝုတ်တုတ်နှင့် အခန်းရှေ့ရောက်လာ၏။ ချက်ချင်းအသားတွေ တစ်စစီ

ကိုက်ဖြဲတော့မလောက် ခွီးခွီးခဲခဲ မာန်လာဖို့ကြသည်။ ခက်တော့ နေပါပကော။ လူကျွေးမှ

ထမင်းစားရသည့်ခွေးက လူကိုလာခြောက်နေသေး။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ

ခွေးလေးတစ်ကောင်မွေးထားသည်။ ကျွန်တော့်သမီးက နှစ်ပီဟု အမည်ပေးထား၏။

ထိုခွေးလေးက ချစ်စရာကောင်းသလောက် ယခုတွေ့နေရသော ခွေးတွေက

တော်တော်သောက်ညှင်ကပ်စရာကောင်းလွန်းလှသည်။

ထောင်ထဲ(၃) ခါရောက်ကာ ဒီတစ်ခါပဲခွေးက ကိုယ့်ကိုစောင့်သည့်ဘဝ

ရောက်ရတော့၏။ အရင်တုန်းက ထောက်ပတ်ပတ်လည်မှာ ကင်းစောင့်ရင်း

ဟောင်နေသည့်ခွေးတွေ၏ အသံကိုကြားခဲ့ဖူး၏။ ခုမှမျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ဖူးတော့သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင်သည်လောက် ရုပ်ဆိုးသောခွေးကို ဘယ်လိုကောင်တွေကများ မွေးထားပါလိမ့်။

ခြောက်ပေ လေးပေပတ်လည် ကျယ်သောအခန်းကို လေဝင်ပေါက်မရှိ။ ရှေ့ရော

နောက်ရောအပိတ်။ ရှေ့သံတံခါးကို သံပြားနဲ့ နှစ်ထပ်ပိတ်ထားတော့ အပြင်သို့ ဘာမှ

မမြင်ရတော့။ လေလည်းမဝင်တော့ချေ။ သည်တော့ အနံ့အသက်က တစ်စက်မှမကောင်း။

ဒီအထဲမှာ ပဲထမင်းစားဒီအထဲမှာ ပဲမိလ္လာသွားဆိုတော့ အနံ့အသက်က မကောင်းချင်။

စောင်မရှိခေါင်းအုံးမရှိ။ ပါးလှုပ်လှုပ်ကျူရှာတစ်ချပ်သာ ရှိ၏။ ရေမချိုး ရတော့

တစ်ကိုယ်လုံးလည်းစေးထန်းလျက်။

အီးအီးပါလို့ကလည်း နည်းနည်းလေးမှအဖြောင့်။ ရှူရှူပန်းလို့ ကလည်း

တစ်စက်ကလေးမှ အဆင်မပြေ။ ပန်းကန်သာသာမိလ္လာခွက်ထဲ ရှူရှူ ရော အီးအီးပါ

ပန်းလည်းပန်းပါလည်းပါဆိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလောက်နိုင်။ အီးနှစ်တုံးလောက်ဆို ပေါက်ပြီးသားရှူး၊ ရှူးတွေက ဖင်ပြန်စင်နေပြီ။ ကိုယ့်ရှူး၊ ရှူးကိုယ်ပြန်ရွံ့နေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူးဟုသာ သဘောပိုက်ရတော့၏ ။ ပါလိုက်ဦးဟ၊ ပန်းလိုက်ဦးဟ။ ဟော အီးအီးနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် မန်မန်ကျတော့ တော်တော်အဆင်ပြေသား။ စာတွေပေတွေထဲမှာ ရောင်စုံသူပုန်ဟုသာ ကြားဖူးသည်။ ခုတော့ ရောင်စုံထမင်းတွေ လာတွေ့နေရလေပြီ။ အမယ် ဒါတောင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ စိတ်ဆိုးလို့များ ထမင်းနဲ့ကောက်ပေါက်လိုက်ရင် နဖူးကွဲသွားမယ်ဘာမှတ်လို့လဲ ဟွန်း။

ကိုယ့်မှာ စားစရာဆိုလို့ ပါးစပ်တစ်ခုတည်းသာ

ပါတာဆိုတော့ထောင်ကကျွေးသောဟင်းကိုသာ အကောင်းအကန်းလုပ်စားရတာ ပ။ မနက် ပဲဟင်းတဲ့။ ကိုယ်ကျောက်ပဲ။ ပဲ ဆိုမှပဲ။ လူကြီးအင်္ဂါတိတ်အောင် အရိပ်အယောင် မမြင်ရတဲ့ ပဲ ဆိုမှ ပဲဟင်းပါခင်ဗျ။ ညနေကျတော့ တာလပေါဟင်း၊ ထောင်စည်းရိုးနားမှာ သန့်ရှင်းရေးတွေ ကောင်းနေပုံရသည်ထင်။ ဘာပင် ဘာရွက်တွေမှန်းမသိ၊ အလေ့ကျ အပင်တွေလားမှန်း မသိ၊ တွေ့ရာ အရွက် ထည့်လို့သာချက်ထားတာ တာလပေါကို မကြာမျှာပြီး လာပကောလို့သာ ရေရွတ်လိုက်ပေတော့။ ဂွီဂွီဝမ်ဝမ် အသံတွေပေးပြီး လုပ်သားမောင် ဝမ်းနှုတ်ဆေးကတောင် အမလေးအဘလေး တ သွားလောက်ပါရဲ့ ။ အို ဘာတဲ့ တာလပေါ။

ကိုယ့်မှာ သာ အစားခက် အသွားခက် အပေါက်ခက် အပါခက် အနေခက်နေတာ ထောင်ကျတော့ ပျော်လို့ဗျား။ ကျွန်တော် ခေတ္တတည်းခိုရာ စစ်ချွေးနံဘေးက ကွက်လပ်ထဲမှာ မိန်းမဘော်လီဘောပြိုင်ပွဲရယ် ယောက်ျား ဘောလုံးပြိုင်ပွဲရယ် လာပြီး ကျင်းပနေကြပါပကော။ တရွီးရွီး တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် အာဆီယံမှာ အလံမလွှင့်နိုင်သော မြန်မာအသင်းတောင် မျက်ရည်စဉ်အိုးလောက်ကျသွားလောက်ပါရဲ့ ။ မှောင့်သည်အထိ ကန်နေကြပုံများ ဗျာ။

အော် သူတို့တွေ ခဗျာ သည်လိုမှ မနေရင် ဘယ်လိုနေကြမလဲ၊
ထိုင်ငိုနေလို့ထောင်က လွတ်မှာ မှမဟုတ်ပဲ။ သို့ဖြင့် မြန်မာ့အသံကလွှင့်သော
ဘောပွဲလိုသဘော ပိုက်ပြီးသကာလ အသံသာနားထောင်ပြီး တနေကုန်

အားပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

ကိုင်း နေဝင်ပြီဆိုသည်နှင့် တပ်ထောင်တာ ခြင်ထုအားစုလို့ လာကြပြန်လေပြီ။ တို့တာဝန် အရေးရယ်ကြောင့် ခြင်နှိမ်နှင်းရေး စလိုက်ရပါတော့သည်။ ခြင်လိုက်သတ်တာဖြင့် မဟုတ်ပါချေ။ ပုဆိုးနှင့် ခါထုတ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မရှိသေစကား အဲလိုအချိန်မှာ ဖြင့် ကျွန်တော် ဖင်တုန်းလုံးလေးနှင့်ခင်ဗျ။ ဟီ ဟီ ချစ်စရာလေး။ သည်လိုခါခတ်မှ ကျွန်တော့်ကို မကိုက်လိုက်ရသောခြင်များ တဖြေးဖြေးတပ်ကွဲသွားပြီး ည (၁၁) နာရီလောက်မှာ ပျောက်ဆုံး သွားပါလေရော။ သည်လိုနှင့်သာ ကျွန်တော့်တစ်နေ့တာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရလေရပါသည်။ သူတစ်ကာအိပ်ချိန်ရောက်လို့မှ မအိပ်နိုင် နံရံကြီးမှီးပြီး လုပ်စရာမရှိ ရေးသောက်လို့ ခြင်တပ်မပျောက်မချင်း ထိုင်စောင့်နေသူဟာ စစ်ခွေးတိုက်မှ ဇာဂနာသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အမှန်ကတော့ သည်လိုနေရာမှ ကျွန်တော်တို့ကိုမထားသင့်။ သည်နေရာ သည်ထောင်မှာ ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုခုလုပ်သူများ ကိုသာ ထားရသော ပြစ်ဒဏ်တိုက်။ ထောင်ထဲမှာ အဆိုးဆုံး နေရာ။ ထောင်အပြင်တန်းမရှိ ဟူသော ရှေးဆိုရိုးစကားအရ သည်နေရာသည်တန်း ဖြစ်၏ ။ သက်သက်မဲ့ လူကိုချိုး နှိမ်လိုသောစိတ်ဖြင့် သည်နေရာမှာ လာထားခြင်းဖြစ်၏ ။ ဘာဆိုဘာတစ်ခုမှ အဆင်ပြေစရာမရှိသောနေရာ။ တစ်စုံတစ်ခု လိုချင်လို့အကြောင်းကြား ရအောင်လည်း အစောင့်မရှိ။ လူမရှိ။ အီးအီးပါပြီးလို့ သွန်ချင်လည်း ဝန်ထမ်းမလာမချင်း အနံ့တထောင်းထောင်းနှင့် ထိုင်စောင့်နေပေရော။ ရှူ၊ ရှူ၊ ထပ်ပေါက်ချင်ရင်တော့ အောင့်သာထား။ ကြာရင်ဆီးရောဂါဖြစ်မည်။ သည်တော့ သူတို့ကိုသင်ခန်းစာ ပြန်ပေးရမည်။ တံခါးကြားထဲမှအခန်းပြင်သို့ သေးပန်းထုတ်ပစ်လိုက်၏ ။ ထမင်းလာပို့သောဝန်းထမ်းရောက်လာတော့ နှာခေါင်းတရှူတ်ရှူတ်။ နှစ်ခါလောက်ရှိတော့မှ ကိုဇဂနာသေးပေါက်ထားသလား ဟု လာမေးတော့သည်။ အေး ဟုတ်တယ် ဟု ဖြေလိုက်တော့မှ ဘောက်ဆတ်ဆတ် နှင့် ထွက်သွားသည်။ မကြာပါ။ ထောင်မှူး ရောက်လာ၏ ။

သည်နေရာရောက်နေတာ တစ်ပတ်ပြည့်တော့မည်။ ထောင်မှူး ဆိုသူကို ခုမှတွေ့ရ၏ ။ သူကို တွေ့တော့မှ ကမ္ဘာကြီးကကျဉ်းမှန်း ကျွန်တော်လက်ခံလိုက်ရချေပြီ။

ကျွန်တော် ဆေးကျောင်းသားဘဝ လမ်းမတော်ဆောင်မှာ နေတုန်းက သူသည်စစ်တပ်ထဲမှာ ။
လမ်းမတော်ဆောင် ညစောင့်အဖိုးကြီးက ကင်းစောင့်ရင်း လက်ဖက်ရည် ထမင်းကြော်
ရောင်းချင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်းစာကျက်ရင်း ညဖက်ဆာလာလျှင်
ဝေးဝေးသွားစရာမလို။ သူ့ဆိုင်ကိုအားပေးလိုက်ရုံသာ။ အကြွေးလည်းရမယ်။
သူ့အတွက်ထမင်းမလို။ ကျွန်တော်တို့ညနေစာစားပြီးလျှင်ဖိုကြီးမှာ အမြဲထမင်းပိုသည်။
ပိုသော ထမင်းများ ကို သူ့ပေးလိုက်ရုံသာ။ သည်တော့ သူ့မှာ အရင်းများများ မလိုသလို
ကျွန်တော်တို့ဝယ်စားသော အခါလည်းဈေးသက်သာ၏ ။ ထိုအဆောင်စောင့် အဖိုးကြီးမှာ
သမီးတစ်ယောက်ရှိ၏ ။ ထိုသမီး၏ ရည်းစားက စစ်သား။ ဆေးတပ်သား။ ရဲဘော်လေး။
နောင်တော့ ထိုရဲဘော်လေးကရာထူးတက်၊ ရှေ့တန်းလိုက် မိုင်းနင်းမိပြီး ခြွေထောက်
ဖြတ်ရတော့ ရာထူးတစ်ဆင့်ကျော်တိုးပြီး အကျဉ်းဦးစီးမှာ တစ်ပွင့်တပ်ထောင်မှူး လေး
လာဖြစ်တော့သည်။ ခု သူ ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်နေပြီ။

ကျွန်တော်ဆိုတော့ သူပြောရခက်နေသည်။ သူ့ဝန်ထမ်းကိုပြန်လွှတ်ပြီး
ကျွန်တော့်အခက်အခဲကိုမေး၏ ။ ကျွန်တော်ကလည်း လိုရင်းပင်။ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို
ဒီနေရာမှာ လာထားတာလဲ။ သူလည်းမသိ။ ကျွန်တော် သည်မှာ ရှိနေတာကိုပင်လျှင်
သူလည်းမသိ။ သည်တော့ သူကထောင်ပိုင်ထံ ထင်ပြပေးမည်ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။
နေ့လည်ခင်း တစ်နာရီလောက်မှာ တော့ထောင်ပိုင် ကြွချီလာလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း
စကားအချအတင်ပြောပြီးမှ သူစီစဉ်ပေးပါမည်ဟုဆို၏ ။ ညနေ (၆) နာရီကျော်လောက်မှာ
တော့ စောစောကထောင်မှူး နှင့် ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ရောက်လာပြီး
နေရာရွှေ့ဖို့လာခေါ်တော့သည်။ သို့ဖြင့် ထောင်ဝင်ဒါမီယာသို့ ရောက်ရပြန်လေသည်။
ကျွန်တော်ထောင်ထဲရောက်တာ (၃) ကြိမ်ရှိပြီ။ ခုမှသာ ထောင်ဝင်ဒါမီယာနှင့် နဖူးတွေ့
ခူးတွေ့ တွေ့ရလေတော့၏ ။

ဝင်းဝင်းဝင်းဝင်းဝင်း ဇာကနာ